

תפארת ראדזין

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות חסידי ראדזין
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ב"ה גיליון פרשת זכור תשפ"ד

דברי תורה מאת כ"ק אדמו"ר שליט"א

זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה לְךָ עֲמֹלֶק, בְּדַרְךָ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם. אֲשֶׁר קָרָךְ
בְּדַרְךָ... (דברים כה, יז-יח)

מדוע התורה חוזרת ומדגישה במעשה עמלק שהוא אירע 'בדרך': "זכור את
אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עֲמֹלֶק 'בְּדַרְךָ'... אֲשֶׁר קָרָךְ 'בְּדַרְךָ'??
ויש לומר: 'עמלק' רומז לכוחו של 'יצר הרע' האורב לפתחו של אדם כמאמר
'לפתח חטאת רבץ'¹.

והנה מצינו לחז"ל המציינים בנוגע ל'יצר הרע' – כדלהלן:

"אמר רבי אבא, יצר הזה דומה לליסטים שפוף, שהיה יושב בפרשת
דרכים. כל מי שעבר שם, אמר לו: "תן מה שעליך!"²

מדוע דומה יצר הרע לליסטים היושב "על פרשת דרכים" דווקא ?

ויש לומר, לפי שטבעו של "פרשת דרכים" כך הוא: ישנו שביל המוליך "בדרך
המלך", אך בשלב מסוים השביל מתפצל לשתיים או לשלוש דרכים נפרדות,
כאשר כל דרך מוליכה לכיוון אחר ושונה מרעותה.

והנה, על "פרשת דרכים" זו יושב אדם 'שפוף' שכל מטרתו להוליך אנשים
שולל, להגותם מן המסילה ולשדוד את כספם. לשם כך, הוא נטפל לעוברי
אורח ומשדל אותם בחלקלקות לשונו לסור עמו לדרך פלונית ולשביל פלוני,

¹ בראשית ד, ז.
² ילקוט שמעוני

כאשר לטענתו בדרך זו יש 'קיצור' ואיש בלעדיו אינו מכיר 'קיצור' זה.. מוכן הוא להדריכו וללוותו בדרך, ואז כשהטרף בידו הוא מתנפל עליו ושודד את כספו.. ה' ישמור.

#

והנה, בין עוברי אורח ב"פרשת דרכים" זו, מצויים שני סוגי בני אדם:

ישנו סוג אחד, שדרכו סלולה ומישרת לפניו. הוא יודע בדיוק לאן הוא הולך ואיזו דרך ישרה שיבור לעצמו, הוא מכיר את מפת הדרכים על כף היד. אנשים מסוג זה אינם נוחים להתפתות מ"ידענותו" של 'פלוני' שמציע להם 'דרכים חלופיות', והם דוחים כל ניסיון להטותם מן הדרך, יהא אשר יהא.

לעומת אלה, קיים סוג נוסף של בני אדם שאינו בקיא בדרכים כראוי, וכאשר הוא מגיע ל"פרשת דרכים" שמתפצלת לדרכים שונות, הוא עומד ותוהה באיזה שביל רצוי לו שילך?? אנשים כאלה מהווים "טרף קל" עבור שודד הדרכים הערמומי, ובקלות הוא נופל לתוך רשתו של הנוכל, שמהגה אותו מן המסילה ואז הינו פנוי לבצע בו את זממו – ישמרנו א-ל.

לשודד דרכים מן הסוג הזה – נדמה "יצר-הרע".

כל זמן שדרכו של אדם סלולה לפניו לבלי לנטות ימין או שמאל, קשה ליצר הרע לפתות אותו שיסור וילך בדרך אחרת. אך מכיוון שמגיע אדם ל"פרשת דרכים" שבה הדרך מתפצלת לכיוונים שונים – שם נקל לפני יצר הרע להגותו מן המסילה העולה בית א-ל, תחת שלל פיתויים והטעיות, כשהוא מראה לאדם 'דרך' משלו המוליכה לפי תהום, רחמנא ליצלן. רק איש שדרכו סלולה לפניו, יצעד לבטח ולא יטה אוזן לפיתויי היצר – ובכך הינו מציל נפשו מבאר שחת.

זהו שמדגיש הכתוב בזדונו של עמלק, הרומז כאמור ל"יצר הרע" וכוחותיו:

"ראו והיו זהירים בַּדֶּרֶךְ", לפי ששם מצוי לו "יצר הרע" היושב על "פרשת דרכים" במטרה "ללסטם את הבריות". כך נהג גם עמלק הקדמוני אבי אבות הטומאה של יצר-הרע וחיילותיו "אֲשֶׁר קָרָה בַּדֶּרֶךְ" היינו בהיותך מצוי עלי דרך ונתון בסבך של לבטים וספקות [= "הַיֵּשׁ ה' בְּקַרְבָּנוּ, אִם-אֵין?"] שם מצא לו עמלק כר נוח לזנב בך "פֶּל הַנְּחָשָׁלִים אַחֲרֶיךָ!" וכל זאת אירע לכם "בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם" כאמור, בטרם הגיעכם לכלל מתן תורה.

תראו אפוא להיזהר ולהישמר מן "עמלק" זה, ובפרט במצבים רגישים כאשר דרכך אינה נהירה לפניך. 'דע לאן אַתָּה הוֹלֵךְ, ולפני מי אתה עתיד ליתן דין!'

לקט אמרים מספרי רבותינו הקדושים זי"ע

על 'פרשת זכור'

זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה לָךְ עִמָּלֶק.. לֹא תִשְׁכַּח! (דברים כה)

"זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה לָךְ עִמָּלֶק".. יכול בלב?
כשהוא אומר 'לֹא תִשְׁכַּח' הרי שכחת הלב אמור,
הא מה אני מקיים 'זְכוֹר'! - בפה!

[גמרא מגילה יח.]

עניין 'זכירה בפה' ו'זכירה בלב' - מבארו מרן בעל "תפארת יוסף" זי"ע
כדלקמן:

'זכירה בלב' פירושה נקודת הקדושה באדם, שמקורה בפנימיות 'הלב' שם
מצויה נקודה הפנימית שבו, מוֹרְשָׁה מכוחם של 'האבות הקדושים'.

'זכירה בפה' היינו כוח 'המעשים' שבאדם אשר מביא את נקודת ליבו
לכלל לבוש מעשי, ופועל מכוחה לריבוי כבוד שמים והעצמת הקדושה.

והנה כוחו של 'עמלק' שהינו מזרע 'עשו' מתבטא ברגיל בחיצוניות
המעשים, שבה מנסה הוא להצטייר ולהיראות כמי שפועל במעשיו תחת
גוון של 'קדושה'. כפי שמצאנו בעשו אבי זקנו שהיה 'מתחפש' כלפי אביו
יצחק ושואלו 'איך מעשרים את התבן ואת המלח'?! אף ב'כיבוד אבי'
הצטיין עשו ביותר, כמאמר התנא רבי שמעון בן גמליאל באומרו³ "לא כיבד
בריה את אבותיו כמו אני את אבותיי, ומצאתי שכיבד עשו לאביו יותר
ממני!" לפי שאותם כלים שהיה משמש עשו בהם לאביו, היו מעולים
ומהודרים". לכך עשו נמשל לחזיר כמאמר 'יְכַרְסֵמְנָה חֲזִיר מִיַּעַר'⁴, לפי
שכמוהו כחזיר הפושט טלפיים ואומר 'ראו טהור אני!' וכן אצל עמלק
מצינו בכתוב⁵ 'וַיִּלְךְ אֵלָיו אֶגְגַּ מִעֲדָנֹת', כלומר אגג מדגיש היה כלפי חוץ את
הליכותיו 'המעודנות' כביכול. אכן בעומק ליבו, אין קץ לזדון רשעו.

כנגד 'עמלק' זה יש ללחום ולהיאבק בהדגשת 'כוח הפה' המשמש בתור
כלי מבטא לפנימיות הלב, דהיינו שאדם יביע הקדושה הנטועה בליבו עד
הלבוש האחרון שבו שהינו 'פה', שהוא המכריע בכוונת מעשי האדם

³ מדרש רבה, פרשת דברים.

⁴ תהלים פ, י"ד.

⁵ שמואל-א, טו-לב.

בהצהירו על מגמתם כמאמר הגמרא⁶ 'אף על פי שכליות יועצות, ולב מבין, ולשון מחתך - 'פה גומר'!

באמצעות 'זכירה בפה' הננו מבטאים את כוח 'הזכירה' שבלבנו באמצעות 'פה' ומעשים. במבחן זה נכשל עמלק בהכרח, מכיוון שאצל עמלק למעשיו אין כל שורש בליבו הריקני! ובזה הכוח הננו גוברים על עמלק וחיילותיו.

[תפארת יוסף, פרשת כי תצא]

עניינו של 'עמלק' - אומר מרן בעל 'תפארת יוסף' - שהינו מתהדר בייחוס אבות' בהיותו חוטר מגזע האבות הקדושים אברהם ויצחק, כאשר לשיטתו אין הכרח להדר אחר 'המעשים' דווקא וייחוס אבות' מספיק לו. בגישתו זו, כופר עמלק בערכה של 'עבודה' שאינו רואה בה צורך, אי לכן הינו מרשה לעצמו להתפשט בזדון ליבו כחפץ נפשו מבלי לתת דין וחשבון על מעשיו.

וזהו שהיה הנביא עובדיה מוכיח לבני אדום באמרו⁷ "זָדוֹן לַבָּדָה הַשִּׁיאָדָה, שְׂכָנֵי בְּחָגוּי-סֵלַע מְרוֹם שְׁבָתוֹ, אָמַר בְּלִבּוֹ מִי יוֹרִידֵנִי אֶרֶץ! וכפירוש רש"י: "סומך על משענת אבותיו אברהם ויצחק, והם לא יועילו לו!" [=ע"כ]

על שום כך, עמלק במלחמתו התמידית עם ישראל אינו מתיירא ממעשיהם הטובים של ישראל העומדים לכאורה לצידם, לפי שהוא כופר בכוחה של 'עבודה' כאמור. ואלו מפאת 'ייחוס' שלו מתייצב עמלק בתור 'שווה ערך' מול ישראל, בטענו שגם לו באמתחתו 'ייחוס אבות' מפואר כשל ישראל! מכוח התפארות זו 'מרשה לעצמו' עמלק להתגרות בישראל קדושים, תוך גאוות לב נטולת חת ומורא.

אלא שעיקר 'טענת' עמלק - בשווא יסודה. שכן מעלת 'ייחוס אבות' עומדת רק למי שגם משקיע את עצמו ב'עבודה', ולכן ישראל שהם משקיעים בעבודה ייחוסם הרם עומד לצידם, בהעידו אודות טיב מעשיהם ויושרם שכוונתם לשמים. אך עמלק וחבר מרעיו שאינם משקיעים כלל בעבודה, ואדרבה מואסים הם בה ומרשיעים במעשיהם כזדון ליבם, הלכך אובד להם הקשר עם קדושת האבות וגם 'ייחוסם' אינו עומד להגן עליהם מפני רוע מעלליהם.

ולזאת, המלחמה האמיתית בעמלק נפעלת רק באמצעות 'עבודה' שבה מצטיינים ישראל קדושים, בעסקם בתורה ובמצוות ובשמירתם מכל רע. בכך שומטים ישראל הקרקע מתחת לרגלי 'עמלק' הנשאר מחוסר הגנה,

⁶ ברכות ס, א; שבת לג, ב; ועוד.

⁷ עובדיה א.

בהעדר כל 'עבודה' מצדו כאמור. וזהו שאומר הכתוב במלחמת עמלק⁸ 'וְהָיָה פְּאֶשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְגִבֹר יִשְׂרָאֵל' - 'ידו' זו עבודה, שמכוח היגיעה ב'עבודה' ובקיום המצוות גוברים ישראל על עמלק ומכניעים את כוחו.

בכך מובן מדוע במלחמה כנגד עמלק נדרשת 'זכירה בפה' דווקא, ואין מספיקה לה 'זכירה בלב'. מכיוון ש'זכירה בלב' משולה להסתפקות ב'נקודת הלב' שמקורה בקדושת האבות, ובזאת אף 'עמלק' מתהדר שהרי עומדת לו 'זכות אבות'. הלכך מן ההכרח לקיים כנגד עמלק 'זכירה בפה' דווקא, זכירה המסמלת פעולה 'במעשים' כמאמר חז"ל "אף על פי שכליות יועצות, ולב מביין, ולשון מחתך - פה גומר"⁹! היינו אמירה בפה שהינה גמר מחשבה ומעשה, ומכריעה בכוונת האדם. זו הזכירה תכריע את כוח עמלק.

(תפארת יוסף, לפרשת זכור)

*

זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה לְךָ עִמָּלֶק בְּדַרְךָ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם, אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדַרְךָ.. [דברים כה, יז-יח]

מהי הדגשת אשר עשה לך עמלק ב'בְּדַרְךָ', ועל שום מה מזכיר הכתוב שהיה הדבר 'בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם'?

רבנו "אורחות חיים" זללה"ה, מנהיר על שם אביו מרן בעל "בית יעקב" זצ"ל:

כוחו המיוחד של עמלק כנגד ישראל מתבטא הינו בכך, שהוא מנסה 'לתפוס' את ישראל ב'רגעי חולשה' שלהם, ביציאתם ממעלתם הקודמת כשטרם הגיעו לכלל מעלתם החדשה ולקנותה בשלימות. אז באפשרות עמלק לעורר קטרוגים על ישראל בטענה שאינם ראויים למעלתם החדשה, ובכך מנסה הוא לערער על מעמדם, ה' ישמרנו.

בהתאם לכך היה עמלק מכוון ל'זמני-ביניים' בבני ישראל כגון 'בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם' שאז טרם זכו ישראל ל'מעמד הר סיני' ולקבלת התורה, כשקטרוג נושן עדיין תלוי ועומד היה כנגדם בדמות טענת 'הללו עובדי עבודה זרה, והללו עובדי עבודה זרה, מה השתנו אלו מאלו'¹⁰?? וכמעט שהיה מצליח בזאת, לולא רחמיו וחסדיו יתברך ומאמצייהם העל-אנושיים

⁸ שמות יז, יא.

⁹ שבת לג, ב.

¹⁰ מכילתא, פרשת בשלח.

של משה רבנו ויהושע בן נון תלמידו שלחמו בעמלק והחלישוהו כמאמר
'וַיַּחַלֵּשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת-עַמְלֵק וְאֶת-עַמּוֹ לְפִי-חֶרֶב'¹¹!

זהו שמדגיש הכתוב ואומר 'זָכוֹר אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה לְךָ עַמְלֵק בְּדֶרֶךְ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם', היינו שעמלק מבקש היה להרע לכם בקטרוגיו בנקודת זמן רגישה ומסוכנת מבחינתכם 'בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם', היינו בשעה שיצאתם מכלל שעבוד וטרם הובררה וזוככה פנימיותכם במתן תורה, כאשר עמדתם והכרזתם כאיש אחד 'נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע!' על שום כך מצווים הנכם במחיית עמלק 'תִּמְחָה אֶת-זָכֹר עַמְלֵק'!

[סוד ישרים, פרשת זכור, אות ה, ו, ח]

*

וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל-שָׁאוּל.. לֵךְ וְהִפִּיתָה אֶת-עַמְלֵק וְהַחֲרַמְתָּם אֶת-כָּל-אֲשֶׁר-לוֹ וְלֹא תַחְמַל עָלָיו, וְהִמַּתָּה מֵאִישׁ עַד-אִשָּׁה, מֵעוֹלָל וְעַד-יוֹנֵק, מִשׁוֹר וְעַד-שֶׁה.. וַיָּבֵא שָׁאוּל עַד-עִיר עַמְלֵק, וַיָּרֶב בַּנְּחָל.. וַיַּחְמַל שָׁאוּל וְהָעָם עַל-אֲגָג וְעַל-מֵיטֵב הַצֹּאן וְהִבְקָר.. וַיְהִי דְבַר ה' אֶל-שְׂמוּאֵל לֵאמֹר, נַחֲמֵתִי פִי-הַמְּלַכְתִּי אֶת-שָׁאוּל לְמַלְךְ, פִּי-שָׁב מֵאַחֲרַי..

[הפטרת "פרשת זכור", מתוך: שמואל-א, טו]

על הפסוק 'וַיָּרֶב בַּנְּחָל' נדרש בגמרא¹² כי שאול המלך נשא קל וחומר בעצמו 'עַל עַסְקֵי נַחַל', היינו מדין 'עגלה ערופה' שנערפת בנחל כשנמצא חלל באדמה ולא נודע מי הכהו, וכה היה דורש שאול: "ומה נפש אחת אמרה תורה 'הבא עגלה ערופה', כל הנפשות הללו (=שהנני בא להרוג) על אחת כמה וכמה! ואם אדם חטא, בהמה מה חטאה?! ואם גדולים חטאו, קטנים מה חטאו?! יצאה בת-קול ואמרה לו: 'אַל-תְּהִי צָדִיק הַרְבֵּה'¹³!

היינו, מקור כישלונו של שאול המלך במלחמה נעוץ היה ב'חשבון מוטעה' ומדומה שערך בנוגע להריגת עמלק ומחיית עמו, וכך הגיע לעבור על פי ה', כשנמנע מלהרוג את הבהמה של עמלק כצווי השי"ת אליו.

מציין רבנו הקדוש "בית יעקב", כי בעצם גם בימי מלכות דוד כשלחם יואב בן צרויה שר צבאו בבני אדום מזרע עמלק 'וַיִּךְ כָּל-זָכָר בְּאֲדוֹם, פִּי שְׁשַׁת חֳדָשִׁים יָשָׁב-שָׁם יוֹאֵב וְכָל-יִשְׂרָאֵל עַד-הַכְּרִית כָּל-זָכָר בְּאֲדוֹם'¹⁴ - אף אז טעה יואב בן צרויה בכך שהרג את הזכרים מזרע עמלק והחייא את

¹¹ שמות יז, יג.

¹² יומא כב, ב.

¹³ קהלת ז, טז.

¹⁴ מלכים-א יא, טו-טז.

הנקבות. **הגמרא**¹⁵ אומרת, כי מקור טעותו של יואב נעוץ היה ב'מלמד דרדקי' שלו שהקריא באוזניו את מאמר הכתוב **'תַּמְחָה אֶת-זְכָר עֲמֶלֶק'**¹⁶, בניקוד מוטעה של **קִמְץ** תחת אותיות **'זיין וכף'**, כך יצא לו שהחובה למחות הינה חלה רק על **'זְכָר עֲמֶלֶק'**, ולא כפי הניקוד הנכון בציירה ובסגול שמורה למחות את **זְכָר עמלק מבלי** השאיר לו שריד.

מדגיש רבנו **"בית יעקב"**:

בעצם, כך היא דרכו של עמלק מדור דור, שהוא מבלבל הלבבות ונוטע ספקות בקרב בני האדם, כפי שפעל גם בראשית דרכו כלשון הכתוב **'וְעַל נִסְתֵּם אֶת-ה' יֹאמֵר הַיֵּשׁ ה' בְּקִרְבָּנוּ, אִם-אֵינִי??** ומיד לאחר מכן **'וַיָּבֵא עֲמֶלֶק, וַיִּלָּחֶם עִם-יִשְׂרָאֵל'**¹⁷! באמצעות בלבולו והטעויותיו 'מצליח' עמלק לגרוע מנחישות בני ישראל למחותו, ובכך הינו חוגג את 'נצחונו'. כך פעל עמלק מול **שאול המלך** בבואו למחות את עמלק כצו ה', שהיה נוטע בלב שאול ספקות באשר 'לצדק' ומוסריות שבהריגה מוחלטת זו ואף נאחז לשם כך בדברי תורה כביכול, כפי שנוכחנו מדברי המדרש דלעיל שהיה מריב **'על עסקי נחל'** כביכול ועושה מיני 'קל וחומר' מהם... כמו כן פעל אצל **יואב בן צרויה**, לאחר שגרם לו לסבור בטעות החובה למחות את עמלק הינה חלה רק על הזכרים, דבר הנוגד לחלוטין את רצון התורה.

צאו וראו – **אומר רבנו** - כיצד טעות מילדוּת שטעה רבו של יואב בן צרויה נצמחה מכוח 'עמלק' שהשריש כך בדעת רבו, הכול במגמה להטעות לימים את תלמידו 'יואב בן צרויה' במלחמתו העתידית מול עמלק, כדי שיואב ייפול ברשת טעות זו וכך לא יימחה זרע עמלק כנדרש! כפי שהיה לבסוף. **ראו נא אופי כוח 'עמלק' בעניין, והיזהרו הימנו ומתחבולותיו!**

[סוד ישרים, פרשת זכור, בשם מרן **בית יעקב** זללה"ה]

*

וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְגִבֹּר יִשְׂרָאֵל, וְכַאֲשֶׁר יָנִיחַ יָדוֹ וְגִבֹּר עֲמֶלֶק.. מִלְחָמָה לַה' בְּעֲמֶלֶק מִדֶּר דֶּר [שמות יז, טז]

במהות מלחמת עמלק בישראל ולהיפך - מבאר מרן בעל **"מי השלוח"**:

עיקר כוחו של עמלק מתבטא בכך, שהוא מסתיר ומכסה בכל כוחו על גילוי אורו יתברך ומלכותו בעולם לבל יתפשט על הבריות, כביטוי חכמינו ז"ל **"כל זמן שעמלק בעולם, הכנף מכסה את הפנים"**¹⁸! 'פנים' הינו אורו

¹⁵ בבא בתרא כא, ב.

¹⁶ דברים כה, יט.

¹⁷ שמות יז, ז-ח.

¹⁸ ילקוט שמעוני.

יתברך הנשקף מן הבריאה, ואלו עמלק מהווה כוח קליפתי שמסתיר תדיר את האור שבבריאה. רצון עמלק הינו, שהבריות יחשבו כי העולם מתנהל תמיד על פי הטבע גרידא, והינו נעדר כל ממד של 'אלוקות' חס וחלילה!

אי לכך, מול 'עמלק' זה אין מקום כלל ל'שילוב ידיים' והחובה לפעול כנגדו בתמידות ללא הרף. כוח עמלק הרי אינו נח אפילו לרגע אחד, ואם אנו נחים, אזי תיכף גובר כנגדנו כוחו של עמלק!.. וזהו שיאמר הכתוב בעת מלחמת עמלק **'וְהָיָה פֶּאֶשֶׁר יָרִים מִשֶּׁה יָדוֹ וְגִבֹּר יִשְׂרָאֵל'** - היינו שכנגד עמלק וחיילותיו מן הצורך לפעול בתמידות שכן **'כֶּאֱשֶׁר יָנִיחַ יָדוֹ, וְגִבֹּר עִמָּלֶק'**! אסור אפוא לנוח מן המלחמה כנגדו אפילו לא לרגע קט. וזהו שמסיים הכתוב **'מִלְחָמָה לֵה' בְּעִמָּלֶק, מִדֵּר דֵּר'**, היינו זוהי מלחמה תמידית כנגדו הנמשכת לאורך כל הדורות, מבלי אפשרות הפוגה בינתיים.

לכן בעמלק הננו מוצאים, בניגוד לשאר אומות העולם, שנאסר עלינו להנות משלל המלחמה עמו אפילו 'פירור של הנאה', זאת לפי ששומה עלינו להתרחק מן השפעתו המזיקה של 'עמלק' לגמרי, שעלול להדביק אותנו בחולי **'אֶשֶׁר קָרָד'** אפילו במשהו, הלכך סכנה רבה יש בהנאתו.

בכדי להבין ביתר שאת עניין **'עמלק'** וסכנתו - משבר אוזנינו רבנו **'מי השלוח'** בדרך משל:

'הֲיָיָה הַיִּיתָה מְדִינָה, שְׁנֵהְגוּ לְהַמְלִיךְ בָּהּ אֶת הָאָדָם הָעֹשֶׂיר בְּיוֹתֵר שְׁבַמְדִינָה.
במדינה זו חי לו עשיר שהיה מופלג בעשרו מכל בני המדינה, דא עקא, שחבוש היה בבית האסורים.. אותו אדם היה מתחנן אל מול פני המלך, שיואיל להוציאנו לחופשי.. מוכן הינו לפזר לשם כך הון רב מכיסו לאוצר המלוכה.. סרב לו המלך, בהשיבו: **"הֵן אִם אֲנִיחַ אוֹתְךָ לְצֵאת חוֹפְשִׁי מִבֵּית הָאִסוּרִים, תִּהְיֶה אֶתָּה לְמֶלֶךְ בְּמִקוּמִי.."**! ונענה בשלילה מוחלטת כמובן.

הַנְּמֹשֶׁל הוּא, עִמְלָק מוֹכֵן לְתֵת כֹּל אֲשֶׁר לֹא לְיָדוֹ, כְּדֵי שִׁיתִּיחֶסוּ אֵלָיו וַיִּיהֲנוּ הַיִּמְנוּ וְלוֹ בְּמִשְׁהוֹ, וַיִּנְיְחוּ לוֹ אִיזָה שֶׁהוּא מִקוּם.. אֲכֵן אִסוּר לָנוּ לְתֵת לוֹ אֶף מִדֶּרֶךְ כֶּף רָגֵל וְלֹא כֹל הַנֵּאת מֵאוֹמָה, שֶׁכֵּן כֹּל עֵיקְרוֹ בֵּא לְעֵרְעֵר עַל מְלוֹכַת הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, כְּבִיכּוֹל! אִי לֹכֵךְ 'אֵינְךָ הַשָּׁם שָׁלֵם וְאֵינְךָ הַכִּיסָא שָׁלֵם' עַד שִׁימְחָה זֶרַע עִמְלָק' – וְעַד אִזּוֹ יֵשׁ צוֹרֵךְ לְלַחֹם עִמּוֹ לְלֹא הַרְף!

[סוד ישרים, פרשת זכור, אות ט]

"אֲזַכִּיר סֶלָה זִכְרוֹן מַעֲשִׂים,

בְּיָמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים וְנַעֲשִׂים!"

[יוצר לפרשת זכור]